

στα τελευταία χρόνια· επειδή τότε πρό πάντων ή αὐτε-
νέργεια τοῦ μυητοῦ πρέπει νά εἶναι μεγαλύτερη· τέσ-
σερες ὥρες μάθημα στό σχολεῖο καί τρεῖς ὥς τέσσερες
στό σπίτι, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται.

Θά μπορούσε κανείς νά προτεῖν καί μερικές ἄλλες, ἐξ
σου ἀναγκαῖες μεταρρυθμίσεις, μὰ αὐτές εἶναι λίγο πρόω-
ρες στήν κατάστασι ποῦ εἴμεθα λ. χ.

7) Τήν αὐξησι τῶν Γυμνασιακῶν τάξεων κατὰ μία·
μὰ μέ τὰ χάλια μας, θά στραβῶνουνται περισσότερο οἱ μα-
θηταί!

8) Τήν κατέρρησι τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἀπό τὰ
περισσότερα τοῦλάχιστον παρθεναγωγεία· μὰ καί αὐτό
γιαργότερα, ὅταν ἀποκτησῶμε μεταφράσεις τῆς ἀνθρω-
πιάς· τώρα συμφέρει ἴσως νά κινήσωμε κακόν εὖ κεί-
μενον;

9) Τήν κατέρρησι τῶν ἐξετάσεων, οἱ ὁποῖες κόβουν
τώρα κάπως καί ἀναχαιτίζουν τόν δρόμο τῶν ἀκατάσκητο
πρός τὸ Πανεπιστήμιο.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΕ ΛΟΓΙΑ

Ποῦ εἶδουν κρυμμένο μαῦρο σύννεφο κι' εἶσι ξά-
φνου πλάκωσες τὸν ἥλιον οὐρανὸ κι' ἐφοῦσκωσες
τῇ γῆς καί μέ τὰ βουρκαωμένα νερά σου. ἔφτιασες αὐ-
λάκια, ποτάμια καί καταρράχτες γιὰ νά πνίξουν ἔμένα,
ἔμένα τὸ φτωχὸ λουλούδι ποῦχα προβάλῃ τώρα στήν
ἀνοιξη τοῦ ἔρωτα μέ κάποια ἐλπίδα;

Γιατί καί σὺ νιφάδα χιονισμένη ἐσκόρπισες τὴν
δμορφιά σου καί σὰ νεκρολλίβανο ἔστρωσες σάβανο
πλατύ, βαρὺ καί ψυχρό, ὅμοιο σὸν χάρο, τώρα σὸ
ξάνοιγμα τῆς καρδιάς κι' ὁσπλαχνα μοῦ τὴ σαβάνω-
σες τὴν πολυπαθὴ;

Καί σὺ βορρᾶ λυσσαομένη, γιατί τώρα στήν ἄ-
νοιξη τῆς ζωῆς μου, σὸ ἀνοιγμα τῶν φύλλων, σὸ
εὐδωδισμα καί σὸ ξάνοιγμα τῶν ρόδων τώρα σὸ
κελάδημα τῶν πουλιῶν νά ξεριζώσης δέντρα καί δέν-
τρα καί νά φτιάξης φουρτούνα κι' ἀνεμοζάλη γιὰ νά
πνίξης τὸν ἄμοιρο ναῦτη ποῦ ἀμέριμνα κι' ἀξέγνια-
στος ἀρμένιζε σ' ἀνοιχτό, σὸ ἥσυχο πέλαγο τῆς
ζωῆς μέ τὰ παλιὰ τῆς ἀγάπης παραμῦθια;

Φτῶνε καί ζῆλια παιδιὰ τῆς μαύρης τῆς κατα-
χνασμένης μοῖρας ποῦ κλώθει καί γνέθει μέσ τὰ
βαθρὰ μεσάνυχτα τίς χαρὲς καί τίς λύπες, γιατί σὲ
μένα τὸ φτωχὸ λουλούδι ποῦ ζητοῦσα λίγη δροσιά
καί μὴν ἀχτίδα θερμῆ τοῦ ἡλίου γιὰ νά ἡλιαστῶ
καί ζήσω μοῦ ρίξαι μέσα, βαθρὰ δλόβαθα στήν

καρδιά τὸ φαρμάκι σας τὸ θανατικὸ καί μέ κάψαι
μὰ γιὰ πάντα;

Ψεύτρα ἐλπίδα ποῦ μέ χάιδες καί μέ ἀποκοι-
μοῦσες μέ δνειρεμένα δνείρατα, μέ τραγούδια παλιὰ
τῆς ἀγάπης, καί μ' ἔσθρνες σὲ κόσμους ἀπάτητους
καί παρθενοῦς ποῦ μόνο ἄστρα λάμπανε καί ἀγγέ-
λοι ψάλλανε, γιατί εἶσι σκληρὰ νά πλερώσω τὸ γλυκὸ
χάιδεμά σου τὸ ἔρω καί φτωχὸ λουλούδι ποῦ μὴν
ἀχτίδα τοῦ ἡλίου πρόδωκε καί τὴ δροσιά τῆς αὐ-
γούλας γιὰ νά πάρω πνοή;

Ἀχ! Τὸ σύννεφο ἔφτιασε τὰ ποτάμια.

Ὁ ἀέρας ἔρριξε τὰ δέντρα. Ἡ παγωνιά ἔκαψε
τὰ λουλούδια. Ἡ τύχη ἔφτιασε τὸν πόνο. Ἡ ψεύτρα
ἐλπίδα ἔκαψε κι' ἐμάρανε τὸ γέλιο. Σεισμέ τί εἶδουν
κι' ἐμούγκρισες κι' ἐρήμαξες τὰ πάντα ὅλα καί γέμι-
σες σιάδι τῇ γῆς μέ χαλάσματα;

Ἀφρσες καί γιὰ μένα κάτι σὸ ἀθάνατο ξεψύ-
χισμά σου; Ἐσκέφτηκες τὰ πάθια καί τὰ βίαιά μου;
Ἀχ! Ναί, ναί, καί ἄφρνες καί γιὰ μένα σὸν
οσιάχρ, σὸν φάνασμα. Ἀφρνες τὴν Ἀθανασία.

Τὴν Ἀθανασία! Ὡ τὸ φρικτὸ δνειρο. . . . Ναί
τὴν ἐνθύμηση γιὰ νᾶνε σ' ἔμένα τὸ θλιβερὸ τραγούδι,
τὸ ψυχρὸ σὸν πέτρα τάφου τραγούδι, μᾶς ἀγγελικῆς
ἀγάπης π' ἔφυγε μέ μιά πνοή θανάτου.

Κέρκυρα, 1901.

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

ΡΗΤΑ

Ἀφοῦ καταφροῦν οἱ Ἕλληνες τὴ γλῶσσα τους,
τὰ ἔθιμά τους, καθε τους πατροπαράδοτο, εἶναι φυ-
σικὸ νά μὴν καταδέχονται μήτε τὴν καταγωγὴ
τούς. Ἐτσι τώρα ὕστερα παρκτηροῦμε πολλοὺς δι-
κούς μας ἢ καλύτερα ἀπάνου κάτου ὅλους ὅσοι ἢ
κάπως πλούτισαν ἢ κουτσομάθανε μερικούς φραγκι-
σμούς—τούς παρατηροῦμε νά κομαρώνουν πῶς εἶναι
ἰταλικῆς τάχα ἀρχῆς ἢ γαλλικῆς ἢ ἀλλῆς ξένης, κι'
ὄχι καταγωγῆς ἀπὸ τὰ πρόστυχα ἐκεῖνα καί τσα-
ρούχωμένα παλικάρια ποῦ πολέμησαν τὸν Τούρκο.
Μὲ μέρα, ἂν ἔχω καιρό, θά δώσω ἕναν περιεργό
κατάλογο ἀρχινώντας, γιὰ νά μὴν ὑπάρχει παρ-
πανο, ἀπὸ τὴ δική μου κοσμοζάκουστη φαμίλια τῶν
Τεφρικήδων. Ἐνα παρδείγμα ὅμως δὲ βастῶ,
πρέπει νά σᾶς δώσω καί τώρα. Γιατί ὁ μέγας μας,

ἄνθρωπος, ἀπὸ σκωληκῶν, ἔβασκε καί τὰ γίδια πηδού-
σαν βελάζοντας, σὰ νά χαίρουνταν γιὰ τὸ γλυτωμὸ τοῦ
ἀγαπημένου τῆς γιδοῦ. Ὁ Δάφνης ὅμως δὲ μπορούσε
νά κάνει τὴν καρδιά του νά χαρεῖ· ἄμα εἶδε τὴ Χλόη
γυμνὴ καί τὴν κρυμμένη ὡς τότες ὁμορφιά τῆς νά φα-
νερωθεῖ, πονοῦσε ἡ καρδιά του σὸν νά τὴν ἔτρωγαν
φαρμάκια. Κ' ἡ ἀναπνοιά του ἀκόμη πότε ἔβγαίνει
γλήγορα, σὰ νά τὸν κυνηγοῦσε κανένας κ' ἔτρεχε, καί
πότε τοῦ πιάνονταν, σὰ νά τοῦ εἶχε φύγει στίς προτη-
τερνὲς τρεχάλες. Θυροῦσε, πῶς τὸ λουτρὸ ἦταν πιὸ
φοβερὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Νόμιζε πῶς ἡ ψυχὴ του ἔ-
μενε πάντα κοντὰ στοὺς κούρσους, γιατί ἦταν χω-
ριατόπουλο καί δὲν ἤξερεν ἀκόμη τὸ κούρσεμα τῆς
ἀγάπης.

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Καί μέσ στήν καρδιά τοῦ χυνόπουρου κι' ὅταν ἔβιαζε
ὁ τρύγος, ὅλοι στήν ἐξοχὴ βρίσκονταν σὲ δουλιὰ ἕνας
τὰ πατητήρια διόρθωνε· ἄλλος τὰ βραγένια καθαρίζει,
κι' ἄλλος κοφίνια ἔπλεκε· ἕνας ἀκόνιζε τὴ φαλτσέτα
γιὰ νά κόβει τὰ σταφύλια, ἄλλος νοιζόνταν γιὰ πέ-
τρα, ποῦ νά μπορεῖ νά λιώσει τὰ τσίπουρα τῶν σταφυ-

λιῶν, κι' ἄλλος γιὰ λυγαριὰ ξερὴ στουμπανισμένη, γιὰ
νά κουβαλεῖ τὸ μούστο τὴ νύχτα μέ φῶς. Κι' ὁ Δά-
φνης κ' ἡ Χλόη, ἀφοῦ παραμελῆσαν τὰ πρόβατα καί
τὰ γίδια, βοηθοῦσαν κι' αὐτοί. Ἐκεῖνος κουβαλοῦσε
μέ τὰ κοφίνια σταφύλια καί τὰ πατοῦσε ρίχνοντάς τα
στὰ πατητήρια κ' ἔφρνε τὸ κρασί στὰ βραγένια· ἐκεῖνη
ετοίμαζε φαί γιὰ τοὺς τρυγητάδες καί τοὺς κερνοῦσε
παλιὸ κρασί κι' ἀπὸ τὰ κλήματα τὰ πιὸ χαμηλὰ τρυ-
γοῦσε· γιατί στὴ Λέσβῳ ὅλα τὰ κλήματα ἦταν χα-
μηλὰ κι' ὄχι στήλωμένα, οὔτε οἱ δρᾶνες κ' οἱ κληματό-
βερρες ἀπλόνουνταν χάμου στὴ γῆ καί σὸν κισσοί
σέρνονταν· καί μπορούσε νά φτάσει τὸ σταφύλι καί
παιδί, ποῦ μόλις εἶχαν λυθεῖ τὰ χέρια του ἀπὸ τὰ
σπάργανα.

Β'. Καί καθὼς ἦταν συνήθιο στὴ γιορτὴ τοῦ Διό-
νουσο καί σὸ γίνωμ καὶ κρασιοῦ, ἀπὸ τὰ κοντινὰ
χτήματα εἶχαν φωνάζει γιὰ νά βοηθήσουν γυναῖκες,
ποῦ ἔρριχναν τὰ μάτια τους ἀπάνου σὸ Δάφνη καί
τὸν παινοῦσαν, πῶς μοιάζει μέ τὸ Διόνυσο στὴν ὁμορ-
φιά· καί κάποια ἀπὸ τίς πιὸ τρελλές, τότε φίλησε κι' ὅ-
λας κ' ἔκανε τὸ Δάφνη νά ρεθιστεῖ, καί τὴ Χλόη νά
λυπηθεῖ. Μὰ κ' οἱ πατητάδες ἔβγαναν διάφορες φω-
νὲς γιὰ τὴ Χλόη καί σὸν σάτυρο, ποῦ βλεπαν καμιά
βάχχα, πιὸ φρενιασμένα, πηδούσαν καί παρκαλοῦσαν
νά γίνουν κοπάδι κ' ἐκεῖνη νά τοὺς βόσκει. Κ' εἶσι ἔ-

κούω, ἀντιπρόσωπος σὸ Παρίσι, ποῦ τόσο ὡς τώρα
ἠφέλησε τὸ ἔθνος διαλέγοντας κωμωδοὺς καί μπα-
λέτα, ἀνακάλυψε πῶς Ντελνιγιάνης δὲ θά πεῖ Τρε-
λογιάνης, ὄνομα ταϊριασμένο μέ καθε κάμωμα τους
φαμελικό, παρὰ πῶς εἶναι τάχα χυδαῖσμος τοῦ Γαλ-
λικοῦ de l'anne (πρόσεξε μὴν τὸ γράψεις Dely-
anne). Τὰ κεραμίδια φαίνεται εἶναι γερὰ στερεω-
μένα, ἀφοῦ βαστοῦνε καί δὲν ἔπεσαν ὡς τώρα ἀπά-
νου τοῦ βροχῆ. Τέτια παραδείγματα ἐπίσης νό-
στιμα ἐλπίζω νά σᾶς δώσω κι' ἄλλα, ὅπως εἶπα,
μιά μέρα. Γιὰ τὴν ὥρα, θέλοντας κι' ἐγὼ νά φανῶ
κᾶπως χρήσιμος στὴν καινούργια μας ἐθνικὴ ἀνάγκη
δίνω μιά πρώτη συλλογὴ ρητῶν κατάλληλων γιὰ
ἐλληνοφράγκικα οἰκόσημα.

Τοῦ Μιστριώτη. Qualis facies talis anima.

Τοῦ Κασιδάκεως. Fortiter calumniari;
Semper aliquit manet.

Τοῦ Δροσίνου. Ubi bene, ibi patria.

Τοῦ Βικέλια. In medio tutissimus ibis.

Τοῦ Πώπ. Ecce ridiculus musculus.

Τοῦ Πανεπιστήμιου. Caput cucuvajae,
mores asinorum

Τοῦ Κακλαμάνου. Fratribus catholicis
fave; delectationes sequuntur.

Τοῦ Θών. Per cunas ad astra grandesque
eruces itur.

Τῆς Βουλῆς. Rudis indigestaque moles.

Τοῦ Ντελνιγιάνη. Ultimus inter pares.
κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΑΙ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ

Μ' ενδιαφέρον παρακολουθῶ ὅσα γράφουν δυὸ
δεσποινίδες (θᾶλεγα δυὸ «Ἀθηναῖσες», ἂν δὲν
ἔτρεμα νά μεταχειρισθῶ τὸ πρὸς τυχὸ μὰ κ' ἐ-
θνικώτατον αὐτὸ ἐπίθετο) ἢ μὰ στοὺς «Καιροῦς»
ἀπὸ καιροῦ, κ' ἡ ἄλλη σὸ «Σκρίπ», τώρα λίγες ἐβδο-
μάδες. Σᾶς εἶπα πῶς: παρακολουθῶ ἄν σᾶς εἶπα
καί πῶς: ἐνθουσιάζομαι μέ ὅσα γράφουν—κι' ἄμα
ἀκούετε τὸ γιατί, ἐλπίζω πῶς δὲν θάποδώσετε τοῦτο
σ' ἐπαγγελματικὴν ἀντιζήλιαν.

καὶ νῆ παλὲ εὐχαριστιόταν κι' ὁ Δάφνης λυπόταν· μὰ
παρκαλοῦσαν γλήγορα νά τελειώσει ὁ τρύγος καί νά
γυρίσουν στοὺς ἀγαπημένους τους τόπους κι' ἀντὶς τίς
ἀγριες φωνὲς ν' ἀκούν τὸ σουραῦλι ἢ τὰ κοπάδια τους
νά βελάζουν. Κι' ὅταν πέρασαν λίγες μέρες, τ' ἀμπέλια
εἶχαν τρυγηθεῖ κι' ὁ μούστος ἦταν στὰ πιθάρι· κ' ἐ-
πειδὴ δὲ χρειάζονταν πιά πολλὰ χέρια, ἔφρναν τὰ
κοπάδια σὸν κάμπο· κι' ὅλο χαρὰ τίς Νύμφες προσκυ-
νοῦσαν, φέρνοντας στὴ χάρη τους σταφύλια ἀπάνου
στίς κληματόβερρες, σὰ χαρίσματα ἀπὸ τὸν τρύγο.
Μὰ καί προτῆτερα ποτὲς δὲν τίς προσπέρασαν χωρὶς νά
τίς νοιαστοῦν, παρὰ πάντα κι' ὅταν ἔβγαίναν στὴ βο-
σκή, κάθονταν σιμά τους, κι' ὅταν γύριζαν τίς προσ-
κυνοῦσαν· κι' ὅλο καί ἔφρναν ἢ λουλούδι ἢ παρικό,
ἢ κλαρὶ χλωρό, ἢ ἔχυναν γάλα· γι' αὐτὰ ὅμως ἀντα-
μοίφτηκαν ὕστερς ἀπὸ τίς θεές. Καί τότες ἂν τὰ ἀντα-
μιὰ, καθὼς λέν, ἄμα τὰ λύσουν, πηδούσαν, ἔπαιζαν
τὸ σουραῦλι, τραγουδοῦσαν στοὺς τράγους καί μέ τὰ
πρόβατα πάλιν.

Γ'. Κ' ἐκεῖ ποῦ διασκέδαζαν τοὺς ἔρχεται ἀξαφνα
γέρος, ποῦ φοροῦσε φλοκῆτα καί ποδίνες κ' εἶχε ταγάρι
κρεμασμένο σὸ πλάι του· κ' ἦταν τὸ ταγάρι τοῦ πα-
λιό.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ συνάδελφος τῶν «Καιρῶν» δασκαλίζει ἀπαισίως, καὶ στὴν γλῶσσα, συνεπῶς καὶ στὶς ιδέες. Ἀναπόσπαστα τὰ δύο αὐτά. Ἀδελφωμένα. Ὁ δασκαλισμός στὴ γλῶσσα, ἔχει ὡς ἀπαραίτητο παρακολούθημα τὸ δασκαλισμὸς στὶς ιδέες. Ποιὸ γεννᾷ τὸ ἄλλο, δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ εἰξεύρω. Ὅπως τὸ ζήτημα τοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς κόπιας, ἔτσι καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιὰ μὲνα τοῦλάχιστον, θὰ μένῃ ἄλυτον. Ἀρκεῖ δι' αὐτὴν πᾶρχον καὶ ἀρκεῖ ὅτι σὺν πῆς τὸ ἓνα, θὰ φαντασθῇς ἀμέσως καὶ τὸ ἄλλο, τὸ δίδυμο ἀδελφάκι του.

Αὐτὰ γιὰ τὴν συνάδελφον τῶν «Καιρῶν». Ἐρχεται τώρα ἡ συνάδελφος τοῦ «Σκρίπ», κάπως ἐλευθεριωτέρα καὶ στὴν γλῶσσαν καὶ στὶς ιδέας συνεπῶς. Μὰ καὶ αὐτὴ—δοο καὶ ἂν μ' εὐχαριστοῦν περισσότερον ἀπὸ τὴν πρώτην, ἀφοῦ τέλος πάντων μεταχειρίζεται μίαν γλῶσσαν τῆς ἀνθρωπίνης—λίγα, πολὺ λίγα πράγματα κατωρθώσανε νὰ μᾶς εἰπῇ, ἂν καὶ μὲ τὴν ὁρμὴν ποῦ ἄρχισε μᾶς εἰσελεῖ πῶς εἶχε νὰ μᾶς εἰπῇ πολὺ περισσότερα.

* *

Δὲν θὰ μὲ παρεξηγήσετε ἂν σὰς εἰπῶ πῶς καὶ οἱ δύο δεσποινίδες εἰδείξαν μ' ἐκείνα ποῦ ἐδημοσίευσαν ἕως τώρα πῶς δὲν κατωρθώσαν—ἢ δὲν ἐφρόντισαν νὰ τὸ κατορθώσουν—νὰ πειρακάμψουν τὸν φοβερὸν σκόπελον τῆς γυναικείας ἐπιπολαιότητος—καὶ νομίζω περιττὸν νὰ ὁμολογήσω πῶς δὲν ἔχω κοινὸν δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεύμαι καὶ ἐγὼ γιὰ παρόμοιο κατόρθωμα.

Ἡ ἐπιπολαιότης εἶναι τὸ χαρακτηριστικώτερον σημάδι τοῦ φύλου μας. Εἰς ὅλα μας ἐπιπύλαιαι, καὶ ὅταν παίζομεν καὶ ὅταν σοβαρευόμεθα. Ἀκόμῃ καὶ ὅταν πιάνωμεν τὴν πέννα νὰ γράψωμεν καὶ νὰ ὑπογράψωμεν μάλιστα—κυρίως γιὰ νὰ ὑπογράψωμεν—ἐκείνα ποῦ θὰ δημοσιευθῶν καὶ θὰ μᾶς ἀνοίξουν τῆς ρεκλάμας τὴν χρυσόπορταν.

Τὸ θεωρεῖτε μικρὸν αὐτό; Νὰ σὰς θαυμάζουν οἱ κοιμνεύμενοι ὅχι μόνον γιὰ τὰ ὠραῖα μάτια σας, ἢ γιὰ τὶς ὠραῖες τουαλέτες σας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ὠραῖα ἄρθρα σας; Μία τουαλέττα καὶ αὐτά, μία κτυπητὴ τουαλέττα, ποῦ ἔχει μάλιστα καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴν ἀσχηματίζει μὲ τῆς μοδίστρας ἢ τῆς καπελοῦς τὸν λογαριασμόν.

* *

Θέλω νὰ εἰπῶ πῶς δὲν πειράζει ἂν γράφῃ ποῦ καὶ ποῦ καὶ καμμιὰ ἀπὸ μᾶς, ἔστω καὶ γιὰ λοῦσο, μὰ νὰ γράφῃ πράγματα εὐκόλα, ἐλαφρά, γυναικῆσια

ποῦ νὰ κρύβουν, ἀντὶ νὰ ξεσκεπάσουν τὴν ἐπιπολαιότητά μας.

Ἡ συνάδελφος τῶν «Καιρῶν» μ' ἔκαμε τόσες φορὲς ἕως τώρα νὰ τρομάξω μὲ τοὺς βαρεῖς, τοὺς ποζάτους, τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς, νὰ τοὺς εἰπῇ κανεὶς, τίλους της, κάτω τῶν ὀπείων, περιείχοντο ὅ,τι καὶ μέσα στῆς πομφόλυγος τὸ σαπουνιδένιο περιβάλυμα. Ἡ δὲ συνάδελφος τοῦ «Σκρίπ» ἄρπαξε ἓνα μεγάλο ζήτημα—τὸ ζήτημα τῆς μορφώσεως τῶν κοριτσιῶν μας—καὶ ἔκαμε μὲ τὸ χαριτωμένο παλιδάκι της κουρελάκια κουρελάκια, κατὰλληλα μόνον—ἂν παῖξῃ ἀκόμῃ μὲ τὶς κοῦκλές της—γιὰ κουκλόπανα.

Ἄν ἔγραφαν ποιηματάκια, διηγηματάκια, χρονογραφηματάκια, ἐντυπωσοῦλες τῆς ζωῆς, καὶ οἱ δύο τους, ἂν ἔγραφαμε ἐπὶ τέλους ὅλες «αἱ γράφουσαι Ἑλληνίδες» τέτοια πράγματα, πόσο πὺδ μεγάλη φιγούρα θὰ ἔκαμναμε καὶ πόσο πὺδ περισσότερο θὰ μᾶς ἐδιάβαζαν!

Ἐνῶ τώρα;.... Ἀφήτε με! Ἐρχονται στιγμὲς ποῦ λυποῦμαι τὸν χώρον τοῦ «Νουμά» καὶ πεισματώνω μαζὶ του γιὰτὶ δέχεται τὰ μοῦ δημοσιεύῃ ὅσα τοῦ στέλνω, ὅσο καὶ νὰ μὴ λένε τίς περισσότερες φορὲς τίποτα.

Ἐπὶ τέλους, νὰ γράφῃ καμμιὰ μας ὅπως ἡ κ. Παρρέν! Μὰ σταθῇτε! Ἡ κ. Παρρέν δὲν εἶναι γράφουσα. Εἶναι «γράφων Ἑλληνίδες» καὶ ὅσοι ἔχετε παρακολουθήσει τὰ ἄρθρα της θὰ μοῦ δικαιολογήσετε αὐτὴν μου τὴν ἀδυνατίαν.

Η ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

ΕΒΓΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

„ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ“ ΤΟΜΟΣ Β΄.

Πουλιούνται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς

«Ἐστίας» δρ. 5

Οἱ δύο τόμοι μαζὶ δραχ. 6.

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΑΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτερικὸν Δρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τριχιδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἐλευθερουδάκη, Μπέκ καὶ «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομὴ του πληρώνεται μπροστὰ καὶ εἶναι γιὰ ἓνα χρόνον πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

3

λοιπὸν Διδασκαλεῖο καλλιγράφου. Ποιὸς τὴ χάρι μας! Ἀκαδημία ἔχουμε, ἄς εἶναι καὶ κλειστή. Τὸ Πανεπιστήμιον, δεῖξά νάχῃ ὁ Μεγαλοδύναμος, καὶ γερὸ εἶναι καὶ γερὰ δουλεύει. Μονάχα Διδασκαλεῖο μᾶς ἔλειπε γιὰ νὰ τὰ χυμε ὅλα. Εὐτυχῶς βρέθηκε καὶ γι' αὐτὸ ἕδ γενναῖος χορηγός, καὶ ἔτσι ἡ δουλειὰ μας πάει πρῶτα. Δὲν θὰ μπορῇ πιά κανένας νὰ μᾶς κατηγορήσῃ ποῦ δὲν φροντίζουμε γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν, ἀφοῦ τόσα παλάτια χτίζουμε γι' αὐτήν.

Κ' εὐτυχῶς δὲν περιοριζόμεθα στὸ χτίσιμο μονάχα. Βγάζουμε καὶ λόγους γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν μας. Καὶ πρέπει νὰναι κανένας πολὺ μολιχθρὸς γιὰ νὰρνηθῇ πῶς δὲν τᾶπε ὠραῖα καὶ κοινωδουλευτικώτατα ὁ κ. Στάης, ὅταν ἂν α.

3) ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

ΨΥΧΑΡΗ

ΑΦΙΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

(συνέχεια)

Ἐγὼ ποτὲ μου μήτε προσπάθησα καὶ νὰ σκαπῶ μπρὺς στὸν κόσμον τὰ λάθια καὶ τὰ ἐλαττώματά μας. Ἀπλὸ τὸ σύστημά μου, καθὼς βλέπετε, μὰ μοῦ χρησίμεισε πολὺ. Πῶς θέλετε ἀλλιῶς νὰ μᾶς πιστέψουνε, σὰ μιλοῦμε γιὰ τὰ προτερήματά μας, σὰ διαφεεντεύουμε τὴν Ἑλλάδα; Μὰ πῶς θέλετε καὶ ἱδιοὶ μας, ἅμα καφκισούμεε γιὰ τὴ λαμπρή μας τὴν ὑγείαν, μιὰ μέρα νὰ γιαντρεφτοῦμε; Ἀγκαλιὰ, ἡ ἀρρώστια ἡ δική μας εἶναι ἀρρώστια τὸ κάτω κάτω ποῦ γιαντρεφτὸν δὲ χρειάζεται. Ὁ γιαντρεφτὸς τῆς τοῦλάχιστο δὲν εἶναι στὸ χέρι μας· ὁ γιαντρεφτὸς τῆς εἶναι ὁ καιρός. Σήμερον βρι-

σκόμαστε σὲ μιὰν ἐποχὴ τῆς ζωῆς μας, ἔννοῶ τῆς ἐθνικῆς μας τῆς ζωῆς, ποῦ μπορεῖ νὰ τὴν ποῦμε μισὴ ἐποχὴ, ἐποχὴ διαβατικῆς, ἐποχὴ τῆς μεταβολῆς. Ἀπὸ τὸ ἓνα σημεῖο πηγαίνουμε στὸ ἄλλο, ἀπὸ τὸν ἓνα ὄχτον στὸν ἀντικρυνόνε, ἀπὸ τὸν ἓνα κόσμο σὲ κόσμον καινούριον. Μεταβαίνουμε. Ἴσως μάλιστα περνούμε, κυριολεκτικὰ καὶ δίχως τόσες εἰκόνας, ἀπὸ τὸν ἓνα τὸπο στὸν ἄλλον, δηλαδὴ μ' ἓνα λόγο ἀπὸ τὴν Πόλιν στὴν Ἀθήναν. Καὶ ἀπὸ τὴν Πόλιν στὰ Δυὸ Ἀδέρφια. Τὴν Πόλιν δὲν ταιριάζει νὰ τὴν ξεχνοῦμε, μήτε νὰ ξεχνοῦμε τοὺς Πολίτες. Πολίτες εἴτανε οἱ πρῶτοι Ἀθηναῖοι, καὶ ἡ Ἀθήνα βγήκε ἀπὸ τὴν Πόλιν. Τὸ κέντρο τὸ ἐπαναστατικόν, ἡ ὁδηγήτρα Ἰδέα στάθηκε ἡ Πόλις καὶ ἡ μεγάλη. Ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς μᾶς ἔβγαλε ὅλους. Ὁ ἐθνισμός καὶ ἡ θρησκεία βαστοῦνε ἀπὸ καὶ. Ἐκεῖ κρεμάστηκε ὁ Πατριάρχης, σὰ νὰθελαν οἱ Τούρκοι, μὲ τὸν Πατριάρχη μαζί, νὰ κρεμάσουνε στὸ Φανάρι καὶ τὸν ἐθνισμό μας τὸν ἴδιον.

Τὸ πὺδ περίεργον εἶναι ποῦ καὶ ὁ πρῶτος μας ὁ πολιτισμός μᾶς ἦρθε ἀπὸ τὴν Πόλιν, μὲ τοὺς πρῶτους Ἀθηναίους ποῦ σὰς ἔλεγα, μ' ἓνα Μαυροκορδάτο, λόγου χάριν, κατόπι καὶ μὲ τοσούτους πλούσιους, ἀναθρεμμένους στὴν Πόλιν, ἐπειδὴς ἀναθροφῇ ἔπαιρνε τότες ὁ κόσμος στὴν Πόλιν μονάχα.

Οἱ Πολίτες εἴτανε οἱ γραμματισμένοι, ὁ καλλιερῆ-μένος ὁ Ρωμῖός εἴτανε Πολίτης. Πολίτης καὶ ὁ πλούσιος ὁ Ρωμῖός. Ἐδείξα στὸ βιβλίο μου τέτοιους ἓνα δύο. Μερικοὺς μάλιστα τοὺς γνώρισκα, ὅταν εἴμουναι παιδί, στὸ πατρικόν μας τὸ σπίτι, γιὰτὶ ἐγὼ ποῦ σὰς τὰ λέω εἶμαι Πολίτης ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιὰ, Πολίτης τοῦ παλαιῶν καίρου. Φαναριώτισσα εἴτανε καὶ τῆς γιαντρεφτῆς μου ἡ μητέρα. Οἱ περισσότεροι πλούσιοι τοὺς πλούσιους ὡς τόσος, καὶ θὰ τὸ θυμᾶστε ἀπὸ κάμποσες ὁμιλίες μας στὸ Προμαπαμόνι, δὲν τοὺς ἀγαπῶ διόλου, μοῦ καθοῦνται μάλιστα καὶ στὸ στομάχι. Θὰ τοὺς συνοριστῶ, σὰν ἀρχίσουνε νὰ δουλέβουνε γιὰ τὴν Ἰδέαν, δηλαδὴ σὰν τὴν καταλάβουνε. Ὡς τότες, ἄς πᾶ νὰ βερτζοῦνε οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸν πλούσιον τὰ ὀνόματα ὅλα τὰ δημόσια τὰ χτῖρια, τὰ σχολεῖα, τὶς Ἀκαδημίες, ἄς πᾶ νὰ τοὺς στήνουνε ἀγάλματα καὶ ἀντριάντες· τὸνομα καὶ ἡ μνήμη τοῦ πλουσιώτερου θὰ λογαριάζῃ στὸ μέλλο πολὺ πὺδ λίγο ἀπὸ τὸνομα τοῦ πὺδ παρακατιανοῦ ποιητῆ, ποῦ ἔγραψε ἄς εἶναι καὶ ἓνα στίχον ἐθνικόν.

Μὰ δὲ μοῦ ἄρесе καὶ ὁ πολιτισμός, ὅπως τὸν ξέρει ὁ πλούσιος. Μᾶς εἰτοίμασε ἄλλη σκλαβιά μὲ τὸν παρὰ του. Ὁ νοῦς πρέπει στὴν Ἑλλάδα νὰ βασιλεύῃ, ἀφοῦ εἶναι τόπος ποῦ τὸν γέννησε ὁ νοῦς, ποῦ ὁ